

Biblioteka
SAVREMENA SRPSKA KNJIŽEVNOST

Urednik
Zoran Bognar

Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2022

Maša Rebić

**KRUG
DVOJKE**

(NE)LJUBAVNA PRIČA
JEDNE IZGUBLJENE DEVOJČICE

 dereta

*Za sve devojčice koje se još uvek kriju
u nama, odraslim ženama.
Za moju devojčicu, koja širi svetlost gde god
da se pojavi, za Katju...*

INSPIRISANO ISTINITIM DOGAĐAJIMA...

PROLOG

Prošlost

U tramvaju, osim njih, nije bilo nikoga.

Nada je navikla na gužvu, žamor, guranje u gradskom prevozu, nerviralo ju je kad mora da se uhvati za prljavi rukohvat ili kad tramvaj naglo skrene i neko je gurne svom težinom, pa oseti miris te odrasle osobe i čuje reči *a u pičku materinu* umesto *izvinite*.

Sad je bilo tiho, čulo se samo Nenadovo žvakanje žvake i zvuk istrošenog vozila.

Držala se jednom rukom za baku, a drugom je pritiskala na grudi lutku koju je upravo dobila na poklon od mame. Bila je obučena u svoju najlepšu kariranu suknjicu, gusta tamnoplava kosa bila joj je ukročena crvenim rajfom, koji se savršeno slagao sa crvenim sandalicama koje su je pomalo žuljale, ali baka joj je rekla da su nove i da mora da ih razgazi.

Upravo su se vraćali sa porodičnog ručka koji se s vremena na vreme održavao u kafani „Manjež“. To je oduvek bila omiljena kafana njenog deke, koji ju je zvao „dušom ovog grada i ogledalom lepog Beograda“, a u kojoj su sedeli slavni srpski umetnici, političari, akademici, državnici i stranci. Deka je sa ručka izašao nervozan i odlučio da se prošetata do kuće, dok su ona, njen brat, mama i baka krenuli ka Nemanjinoj da uhvate *dvojku*.

Njen brat Nenad obožava tramvaj i ne može da prođe ni jedan jedini dan a da bar jednom ne uđe da se provoza, tako da je i sad sedeo u *dvojci* u krilu kod mame, koja ga je sve vreme mazila po kosi i recitovala mu pesmu koju je on mnogo voleo. Nenad nikad nije oduševljeno tapšao ručicama na dečje pesmice, ali je uzbuđeno zadovoljno reagovao na ono što mu je mama recitovala. Nada nije razumela pesmu koju je slušala, nije je razumeo ni Nenad, ali voleli su boju njenog glasa, savršenu dikciju i mir koji je ta njena poezija stvarala.

Na stanici kod Brankovog mosta, u Karađorđevoj, u *dvojku* ulazi jedan zgodan čovek sa perlama oko vrata, dugom kosom i raskopčanom belom lanenom košuljom. Drži slatkog crnokosog dečaka, malo starijeg od Nade, za ruku. Iz tramvaja je mahnuo jednoj prelepoj crnki ljutitog pogleda, a kad se okrenuo i pogledao po unutrašnjosti tramvaja, ugledao je Nadu, Nenada, njihovu majku i baku, i ukopao se u mestu. Raširile su mu se oči, zastao dah. Ipak, zgodni čovek sa perlama oko vrata se pribrao i napravio par koraka ka njima. Klimnuo je glavom baki, ona

mu je uzvratila klimanjem glavom bez reči i nastavila da zuri kroz prozor. Kad ga je pogledala Nadina mama, on joj se nasmeši i mahnu rukom.

Nada gleda dečaka koji je s tim neobičnim, ali lepim čovekom. Čini joj se da nikad nije videla lepšeg dečaka na svetu. Lepi su, misli, kao da nisu odavde. Pita se da li su stranci, da li bi je razumeli kad bi im rekla *dobar dan*. Dečak ima zelene oči, divnu kovrdžavu kosu, nosi karirane bermude kao što je njena suknjica i patike crvene kao što su crvene njene sandalice.

On joj se plazi, pa ona spušta pogled, pocrvenevši, i više ne sme da ga podigne.

„Ko je to? Zašto nas gleda?“, upita Nada skoro nečujno, i dalje gledajući u pod.

„Nekadašnji komšija. Umetnik“, odgovori baka.

„I dalje se dobro drži, zar ne, mama?“, reče Nadina majka svojoj majci, na šta umesto odgovora dobi leden pogled.

Tramvaj se bliži Kalemegdanu, prolazi pored reke Save, pa majka počinje sa novom pesmom:

*Na Kalemegdanu, posred starog grada,
Gde Beograd grle i Dunav i Sava,
Jedno Srpče gleda zemlje naših nada,
Što ih tajno krije ta daljina plava.**

* Vladislav Petković Dis, „Uzdah sa Dunava“.

„Mama, jesam li ja to Srpče?“, pita je Nenad, na šta mu ona umesto odgovora poda najnežniji poljubac u obraz i obe ručice, pogleda Nadu, pa i nju privuče i smesti je u svoje krilo, i nastavi:

*Ogromna ravnica pred njime se pruža
Nesrećna i lepa, kao srpska tuga,
U toj zemlji ima i polja i ruža,
Al' sloboda samo toj se zemlji ruga.*

„Mislim da smo dosta čuli, bilo je divno, najdraža, ali nastavak deca neće razumeti. Uostalom, ovo je stanica na kojoj silazimo. Nadam se da ćeš sići s nama, ali... vidim da oklevaš. Piješ li lekove?“, odsečno je majku prekinula baka, uzela za ručice mališane koji su užurbano poljubili svoju mamu i poslušno izašli iz *dvojke* sa bakom, ostavivši plavokosu ženu u tom tramvaju da bez njih nastavi vožnju.

Dvojka je konačno zatvorila vrata. Nada i Nenad su mahnuli svojoj mamac i zakoračili u Knez Mihailovu ulicu sa svojom bakom, dok je tramvaj s njihovom mamom nastavio ka Ulici Džordža Vašingtona. Poslednje što je Nada videla bilo je kako njihov nekadašnji komšija, umetnik, taj lepi čovek u lanenoj košulji, prilazi njenoj mami i govori crnokosom dečaku da sedne na slobodno mesto ispred nje.

Beograd je tonuo u sumrak. Počele su da se pale ulične lampe u Knezu, a šetači su mirno prolazili pored Nade, njenog brata i njene bake. U ovoj ulici se nikad ne žuri.

Neko je usput Nadu pomazio po glavi, ona je pogledala uvis, ali taj neko je već prošao. Lutku je i dalje držala privijenu na grudi, toliko snažno da joj se potpuno ulubio plastični nos. Ni Nada ni Nenad nisu smeli da pitaju kada će mamu ponovo da vide. Plašili su se da im se odgovor neće dopasti, pa su ćutali. Tako mali, a već znaju šta smeju, a šta ne smeju da pitaju. Prava dobro odgojena, divna deca iz centra grada. Ne pitaju previše. Ne čuju ono što ne smeju. Ne govore kad ih ne pitaju. Previše ozbiljni i premalo naivni za svoje godine. Sećaju se očiju svoje mame. Plamte gotovo besmrtno. Ali svaki sledeći put kad ih vide, naziru novu dozu iscrpljenosti. Nekakav umor koji se širi njenim čitavim bićem, a koji se prenosi i na baku.

Spustili su se Rajićevom ka Čubrinnoj, pa ka Pop Lukinoj. Nada želi da dohvati sličicu kengura koju vidi na ulici. Misli na to kako je neko bio nemaran i izgubio tako retku sliku iz albuma „Životinjsko carstvo“ i saginjući se, ispušta lutku u baru. Baka negoduje, ali kaže da šteta nije velika. Opraće se lako. Da poznajete Nadinu baku, bilo bi vam jasno da se ona zbog takvih sitnica ne sekira. Ima važnije stvari na umu.

Za to vreme *dvojka* je uveliko došla do Slavije, pa je ponovo krenula niz Nemanjinu, a njihova mama još nije izašla iz nje. Tramvaj se ponovo ispraznio. Komšija u lanevoj košulji, držeći dečaka za ruku, reče Nadinoj mami – *preklinjem te* – ona ga odgurnu s rečima – *ne preklinji dok si sa njenim detetom, nisi prosjak* – on odgovori – *sad si odrasla, vrati se* – kaže i nešto kao – *ne znam gde si, godinama*

čekam da mi pokucaš na vrata – ali ona ustaje i prelazi u zadnji deo tramvaja, pa on s pogledom prepunim očaja izlazi na sledećoj stanici. Napolju je bilo preko dvadeset i pet stepeni, a ona je nastavila da ide krugom *dvojke* sve dok nije počela da se tresе od hladnoće. Onda je i ona izašla iz *dvojke* i zaputila se nekud daleko, van njene kružnice. Njena mršava prilika deluje tako slabo, kao da će je povetarac i sitna kiša koja upravo počinje – isprati. Njena nežna, pomalo pogrbljena silueta kao da će ispariti u tom sumraku.

Mršavi, krhki, tužni život. Da poznajete Nadinu mamu, znali biste da se ona ničega ne plaši iako je tako krhka. Ona nema ništa na ovom svetu. Ni u toj tašni koju stiska pod miškom, ni u životu. Ima ono što nosi na sebi. A žene koje nemaju ništa, nemaju strah da to što imaju treba da sačuvaju. One su kao žive aveti, koje možda i ne primetimo kad prođemo pored njih.

I deo

Trebalo bi ubijati prošlost sa svakim danom što se ugasi. Izbrisati je, da ne boli. Lakše bi se podnosio dan što traje, ne bi se merio onim što više ne postoji... Ovakvo se mešaju utvare i život, pa nema ni čistog sećanja, ni čistog života.

Meša Selimović

Sadašnjost. Jutro

Viktor

Preraslo mu je odavno u naviku da kad ustane, prvo što uradi jeste da pogleda koliko notifikacija ima na Fejsbuku, Tviteru i Instagramu. Ako na Fejsbuku ima manje od dvadesetak poruka ili manje od trista lajkova na slici koju je poslednju postavio, misli da će mu dan početi loše. Nešto kao ustajanje na levu nogu u virtuelnom svetu. Što manji broj sviđanja, to je mrzovoljniji i napetiji.

Proleće je i Viktor je pre samo nekoliko dana počeo da radi u novom klubu u gradu. Bio je to jedan od onih klubova u koji ne može da se uđe ako nisi izuzetno lep, bogat, ili ako nisi sa gazdama kluba na *prst u dupe*. Ne možeš da uđeš, doduše, ni ako si lep ali mnogo mlad, niko više ne želi lepe klince u diskoteci, jer svi znaju da se oni napiju kod kuće, pre nego što dođu do kluba, i da neće potrošiti više od nekoliko stotina dinara za večer. Niko ne želi izvajane mlade bogove bez para. I sâm je bio jedan od takvih,

s tom razlikom što se znalo čiji je sin, pa su mu vrata noći uvek bila otvorena, iako on to sebi nikad neće priznati, ma koliko puta iza sebe čuo rečenicu *to je sin tog i te*. Poželjni su tridesetogodišnjaci i stariji, oni što uveliko zarađuju, oni što do sada nisu imali vremena za noćni život od učenja i probijanja kroz poslovni svet, pa sad gomilom novca nadoknađuju propušteno. Poželjni su dobrostojeći pedesetogodišnjaci, koje je zahvatila kriza srednjih godina i žive za vikend kad će potrošiti mnogo za jedinu vrstu iskre koju imaju trenutno – pijanstvo i društvo neke dvadesetogodišnjakinje. Poželjne su i te dvadesetogodišnjakinje, jer zbog njih ovi ostali s parama i dolaze na takva mesta. Poželjni su i veterani noćnog života, jer oni će proširiti po gradu priču o klubu u koji dolazi samo odabrana ekipa.

Viktor sve to odlično zna, jer u ovom poslu je već nekoliko godina. On je najbolji konobar u Beogradu. Njegovi transferi su čuveni. On je kao najplaćeniji fudbaler, o koga se otimaju najbolji klubovi. Vrlo je slično sve to, zapravo, misli Viktor. Klub je klub. Svi pripadaju nekom klubu. Sportskom, književnom, zašto ne i noćnom. On poznaje sve u gradu, od gazda klubova, preko menadžera, zna svaku hostesu i sa kojim gazdom se koja jebe, poznaje didžejeve, go-go igrачice tek pristigle na scenu, zna koliko će im entuzijizam opasti kad budu dobile prvu nepristojnu ponudu od najružnijeg tipa u klubu, i zna koliko će igrati na visini dok se ne spuste na zemlju i okrenu klasičnoj prostituciji. Može čak da im odredi i cenu, po izgledu, ophođenju, stavu i znanju. Zna koja će da se izvuče, koja će da

propadne, zna sve o svakome, zna svaku prljavu tajnu, pa čak zna i da je čistačica koja raščišćava sva sranja posle izlaska sunca i odlaska poslednjeg gosta rođena majka jednog od gazdi.

Ono što ne zna, jeste da mu devojka koja mu se čini toliko nedostižna i koju gleda svakog četvrtka u klubu, jer ona dolazi isključivo četvrtkom, seda u svoj separe s drugaricom, pije isključivo kampari sa kiselom vodom, sačeka da im se pridruže dva geja i u jedan posle ponoći napusti klub, upravo piše direktnu poruku na Instagramu, uz sliku čaše sa kamparijem na kojoj se nazire otisak njenog crvenog ruža. Viktor svakog dana pomisli na nju i na to kako ona nikad ne igra, nikad ni sa kim drugim ne priča osim sa tom crnkom pored sebe i ta dva pedera u „Bossovim“ odelima, nikad im se niko drugi ne pridruži, strogo je zabranjeno da ih iko drugi posluži osim njega, i nikad ne popije više od dva kamparija sa puno leda i limuna. I nikada ga nije pogledala u oči. On je za nju nevidljiv, a to mu se nikad nije desilo, jer Viktor je sve samo ne nevidljiv. Sinoć je pomislio da bi trebalo nešto da joj kaže kad bude dolazio za njen sto i dok bude spuštao pred nju to crveno piće. Ali, kad je ona naglo okrenula glavu čim je prišao i nešto počela da govori svojoj debeloj drugarici, koja ga je pogledala od glave do pete nekakvim pogledom punim gađenja, odlučio je da digne ruke, došavši do zaključka da razgovor sa tom devojkom potpuno prevazilazi njegove sposobnosti. Mislio je da je počeo da je mrzi.

Viktor ne prepoznaje stanje zaljubljenosti. On je očaran devojkom iz separea, ali ne shvata da je možda to ljubav na prvi pogled, jer u nju nimalo ne veruje i ne može da je poveže s nekim koga čak i ne poznaje. On ne zna da je svaki čovek u jednom delu svog života sklon zaljubljuvanju na prvi pogled, i to baš onda kad se nalazi u stanju u kom je trenutno Viktor (ali i ne zna da je u tom stanju), *spremnosti* na ljubav. On meša ljubav i mržnju.

Viktor je, dakle, kao i svakog jutra, proverio sve svoje poruke na Fejsbuku. Dve su bile od mame. Nije ih potpuno otvorio, da mama ne bi videla da ih je video, ali dovoljan mu je bio početak u kojem mama kaže – *javi se na telefon i reci da li...* – pa pretpostavlja da će ga pitati da li dolazi kod nje, da li je pojeo ono što mu donosi njena spremačica, da li se za *taj i taj* posao javio *tom i tom*, koga ona odlično poznaje, ili da li je zaljubljen u neku baš finu devojkicu, koja nije došla iz *tamonekepičkematerinenegojojjeičukunbabaizkrugadvojke*.

Jedna poruka je bila od devojke koju je sinoć častio „long ajlendom“, i koja se napila već posle pola popijene čaše, nije mu ni zahvalila, već je pala u naručje kapitenu fudbalske omladinske reprezentacije. *Sad mi zahvaljuje, kurvetina*, mislio je Viktor. *Sad, kad si popušila bar tri fudbalska kurca za večer, osećaš se prljavo, iskorišćeno, i baš bi želela da se čuješ sa nekim ko će te utešiti*. Glupača, kao i većina glupih kurvi. To devojke iz kruga *dvojke* ne rade, mama je u pravu.

Onda gleda sve ono što se piše o njegovoj majci na društvenim mrežama i zahvaljuje Bogu što ona za Tviter i ne zna, jer tamo su najbrutalniji. Ne bi podneo još jednu tiradu svoje majke, koja je odskoro otkrila čari Tvitera, o tome kako ne *podnosi netaalentovane starlete koje hoće da se bave glumom i primitivke koje su prodale dedovinu i došle da podmite komisiju da ih progura na akademiju dramskih umetnosti. E pa, Gloriju niko nikad neće očarati njivom i guzicom, a ni time ko im je otac ili majka! Neka glume na seoskim vašarima, gde im je i mesto! Nije akademija mesto za dobru udaju!*

Jedna poruka je bila od druga iz srednje škole, koji ga zove na proslavu mature, i nju je odmah izbrisao, jer ono što poslednje želi jeste da vidi društvo u kojem je nekada dominirao, a sad treba da ga gledaju kao onog popularnog ali neuspešnog, koji je dogurao samo do konobara. *Glupaci, nikad neće znati da sam ja više od toga.* I još par poruka od raznoraznih promotera, organizatora nekakvih žurki i hostesa koje garantuju provod na svim tim najboljim mestima u gradu.

Nije mogao da odoli a da još jednom ne preleti pogledom po profilu nekadašnjih drugova iz razreda. Dok je sedeo na WC šolji, preko svog najnovijeg ajfona, koji će isplaćivati sledeće dve godine, gledao je sve one kojima se pre desetak godina smejao i govorio samozadovoljno sebi u bradu – *koliko sam srećan što nisam tako prokleta jadan kao svi ovi luzeri.* Luzeri su u međuvremenu postali stručnjaci, inženjeri, ajtijejvci sa prosečnim platama od oko tri hiljade

evra. Izgled im nije napredovao, ali u današnjem materijalnom svetu više se kod muškaraca ceni izgled novčanika nego izgled trbušnjaka, Viktoru je potpuno jasno. Ali ono što još uvek sebi ne sme da prizna jeste da kad se muškarac bliži tridesetoj, a ne zarađuje onoliko koliko bi voleo, nikakav izgled ili šmekerizam, kako on voli da naziva svoje stanje, nisu više toliko prihvatljivi i poželjni za ženski pol. Ipak, Viktor voli svoj posao, jer da ga ne voli, ne bi se o njega toliko otimali, i svestan je da odlično zarađuje, ali kad kažeš da si konobar, ti si samo jedan mali, obični smrtnik koji služi besmrtnu.

Viktor je sujetan, i zbog sujete je dobio čir na želucu. Ne sme više ni da popije viski ili da pojede deset s lukom a da ga nešto ne preseče u stomaku. Taj bol mu dodatno pojačava nervozu, koju leči treninzima u obližnjoj teretani, zbog kojih sa svojih dvadeset i devet godina izgleda bolje od svih manekena zajedno. Njegov izgled, mišići, pločice na stomaku, gusta talasasta kosa u kombinaciji sa zelenim očima, doveli su ga do pozicije najplaćenijeg konobara u zemlji, pravog beogradskog zavodnika, ali nesmotrenost, opuštenost prema životu, koju može da nosi kao nevidljivi plašt samo neko kome je sve u životu išlo od ruke, samo pravi mamin sinčić, i bahatost, koja ide uz sve mamine sinove, sprečili su ga da postane ako ne sam svoj gazda, onda bar glavni barmen, koji pravi magiju za šankom. Ne može mama baš uvek i baš sve da sredi, jebiga.

Da sam bar barmen, a ne konobar, mislio je Viktor, povlačeći vodu na prljavoj WC šolji, možda bi me videla ženska

osoba koja nije lako dostupna i koja je izvisila za fudbalski tim, koja nije milfača ili kuguarka u vapaju za mladošću, ili devojčica koja će ionako sve da uradi samo da i sledećeg vikenda bude puštena u klub.

„Hej, tu si...“, reče mu odjednom jedan mazni glas. Viktor podiže pogled, skida gaće i ulazi u kadu. Kroz staklo tuš-kabine vidi divnu brinetu, koja seda na njegovo dosadašnje mesto s rečima: „Ali si zagrejao dasku.“ Ne sviđa mu se ta vrsta opuštenosti, jer ne želi da se oseća kao da je u ozbiljnoj vezi, ali pogled na njene sise i izdepilirano međunožje otklanja mu svaku vrstu nervoze.

Lepima je sve dozvoljeno, pa čak i da pišaju pred tobom.

„Uđi ovde kod mene...“, kaže joj Viktor i čim brineta stavi svoje stopalo s drečavozelenim lakom za nokte u tuš-kabinu, on zaboravi i na svoje društvo iz srednje škole, na sve loše stvari koje su radili kao povlašćena deca, na svoju mučnu neambiciju, koja guši sve oko sebe, i na čitav plan o upisivanju škole za barmene.

Ako je ovo sa mnom u tuš-kabini, čega treba da se plašim? Još me žele. Vidi me. Pipni me. Oseti me, bejbi. Ima da je odvedem na matursku žurku, pomisli on i zažali što je obrisao sve poruke od drugova iz srednje škole. Na tren zaboravlja na groznicu koju ima, a koja je posledica zaljubljenosti. On je u nekakvom stanju inkubacije, oseća slabost, ali ne vidi simptome. Oseća uznemirenost, ali ne vidi naznake bolesti. Jer ljubav je kao bolest, ona probada, frustrira, uništava

samopouzdanje, a što je najgore, ne možeš da je sakriješ, koliko god pokušavao.

Olga

Život se ne menja, samo se navikavaš na svoj jad i u tome na kraju počneš da uživaš, mislila je Olga dok je ustajala tog majskog jutra iz svog kreveta. *Idemo, jedna noga, pa druga, možeš ti to*. Napadi panike su skoro prestali pre par meseci, dok je pila lekove koje je dobijala od komšinice „ispod tege“, po pristupačnoj ceni, ali ti lekovi su joj doneli petnaest kila više i ozbiljnu depresiju, koju nije mogla da odagna ni marihuana. O heroinu ne razmišlja već dobrih deset godina, ali kao i svaki mizerni zavisnik, jednu zavisnost uvek zameni drugom, tako da otkad je heroin izašao iz njenog života, na velika vrata ušla je votka. Jednu praznu flašu je samo gurnula nogom ispod kreveta, gde se sudarila sa još pitaj boga koliko ostalih praznih flaša, a drugu, polupraznu, uzela je u ruku i odnela je sa sobom u kupatilo.

U ogledalu je videla, i nije se iznenadila kao prošli put, naduvenu, debelu šezdesetogodišnjakinju, iako ima četrdeset i nešto. Podočnjaci su poprimili sad već neku boju između ljubičaste i sive, a rana na čelu, koja je, čini joj se, juče zarasla, opet krvari. Pokušava da nađe nešto u kupatilu da zaustavi krvarenje, ali nema vate, gaze, nema čak ni toalet-papira, pa kad na podu vidi nekakav prljav peškir, uzima ga, kvasi vodom i obmotava oko glave. Veoma je

zadovoljna svojom domišljatošću, čak se nasmeje i uzme čašu u kojoj bi trebalo da stoje četkica i pasta za zube, pa natoči votku u nju, nazdravi sebi u ogledalu i sedne na klozetsku šolju.

Na podu kupatila su stare novine. Naslov koji Olga čita glasi „Monstrum koji je nasmrt pretukao dete osuđen je na četrdeset godina zatvora“, pa Olga šutne novine svojom debelom nogom s polomljenim, žutim noktima, stavi glavu u ruke i počne da plače. Retko šta je rasplače, ali na decu i dalje nije imuna. Čak ni posle toliko godina.

Opustiće te ovo, probaj, malena. Posle toga nikad se nećeš sećati ničeg ružnog..., odzvanjalo joj je u glavi.

Pre neki dan je počela da je boli glava i migrena kao da nikad nije bila jača. Nije prestajala čak ni kad bi popila šaku brufena, niti kad bi dunula s Mikijem iz pekare, komšijom koji je jedini ulazio u njen brlog i koji je znao sve o njoj. Ponovila je istu grešku već deseti put. Iako se preselila u novi deo grada i zarekla se da se više nikad ni sa kim neće zbližiti, opet je našla pajtosa za duvku i votku. A kad su lake droge i težak alkohol tu, Olga postaje pričljiva. Miki ju je slušao danima, ali ona nikad nije bila sigurna da li je previše drogiran ili pijan da bi je shvatio ozbiljno, ili da li uopšte čuje šta ona priča. Kao i svaki momak sa niskim koeficijentom inteligencije, uvek je imao nekakav začuđen izraz lica, blago otvorenih usta. I nikad je ništa nije pitao o njenom životu, nikad nije spomenuo da nešto zna. Svaki put kad se pojavi na njenim vratima, čuti i smeje se svojim idiotskim smehom, pokazujući ta tri zuba koja

ima u vilici. Bio je zahvalan što može da se ogrebe za besplatni seks tu i tamo, i zbog toga joj je svako veće ostavljao ispred vrata litar viljamovke sumnjivog kvaliteta.

Olga pipa prstima svoje zube. Broji ih. Svi su tu još uvek. *Nema zбора, nasledila sam od tog idiota od oca dobre zube*, mislila je svaki dan. Jedino na šta je bila ponosna, bili su njeni zubi. Posle decenija drogiranja, pijančenja i pušenja, zubi su joj i dalje bili zdravi i na broju. A nije se nikad smejala. „Baksuz sam bila, baksuz ostala“, reče naglas i pomirisa se ispod pazuha. Napravi gadljivu facu, ona koja je navikla na najgadnije stvari na ovom svetu, i poče da povraća.

Na ulaznim vratima ne postoji zvono. Vrata su od drвета i stakla, jer ona živi kao podstanarka u adaptiranoj letnjoj kuhinji u Kumodražu, odmah pored nehigijenskog romskog naselja. Ono što je odvaja od komšija Cigana jesu krov i čvrsti zidovi, kanalizacija i ta vrata kroz koja se sve vidi, iako je stavila na staklo neku svoju staru crvenu majicu, koja sad visi na ekserima kao zavesa.

Olga nema zvono na vratima, jer ga je gazda iščupao iz zida da ne sluša zvrndanje svaki put kad joj dođe mušterija, pa se čuju udarci koji joj daju do znanja da je klijent, kako je pročitala u novinama da se danas zovu osobe koje plaćaju za seks, već na vratima. Popravi kosu rukama, gurne flaše i smeće u ugao, otvori vrata i kaže: „Smesti se, moram da se istuširam.“

Klijent je omanji tamnopusiti muškarac, može da ima dvadeset, a može i pedeset godina, nikad nije uspela da otkrije godišće Romima, ali vidi se da je čist, ima uštirkanu

košulju i ispeglane pantalone, izgleda kao da se spremio za svadbu, a ne za jebanje od 500 dinara. Zahvalno sedi na stolici u dnevnoj sobi, koja je ujedno i kuhinja, i čeka Olgu.

Ona se tušira hladnom vodom, pokušava da nađe sapun u kadi, ali od njega ni traga ni glasa, pa uzima malo kaladonta, koji iscedi na prst, protrlja zube i na brzinu se obriše. U ogledalu je odraz njenog velikog mlohavog mesa, ali ona se nikad i ne zapita zašto bi iko ovome platio za seks. Odavno je shvatila da je muškarcima nebitno da li je mršavo, debelo, prljavo ili čisto žensko telo, važno je da nekakva rupa postoji u koju mogu da gurnu svoje spolovilo. Istuširala se zbog sebe, da dođe svesti, da migrena prođe, ne zbog ulickanog Cige. Kad obuče svoje radno odelo – kućnu haljinu sa nekakvim otužnim cvetnim dezenom – i pojavi se pred klijentom, vidi da je on srećan. Smeje se i cakli mu se zlatan zub. Ima bar četrdeset godina. *Neće još dugo. Njima je životni vek kraći od našeg, belog ološa. Ja imam i više od njega, a koji sam baksuz, živeću joj ovoliko.*

„Hoćemo li, majstore?“, pita ga Olga i odvodi ga u sobu.
Bićeš kurva jednog dana, kao i tvoja majka...

Glorija

Ti si još uvek prelepa. Niko te nikad neće zameniti. Ti si nezamenljiva. S tim mislima se probudila i sa osmehom razgrnula teške draperije u svom viračarskom saloncu. Muž je, već obučen, sedeo za šankom, pio espresso i čitao vesti sa

Maša Rebić
KRUG DVOJKE

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura
Nevena Živić

Korektura
Katarina Pišteljić

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-442-6

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2022.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**

KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
821.163.41-31

РЕБИЋ, Маша, 1975–

Krug dvojke : (ne)ljubavna priča jedne izgubljene devojčice / Maša Rebić.
– 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2022 (Beograd : Dereta). – 196 str. ; 21 cm.
– (Biblioteka Savremena srpska književnost / [Dereta])

Tiraž 1.000. – Str. 195–196: Reč urednika / Zoran Bogнар. – Napomene uz tekst.

ISBN 978-86-6457-442-6

COBISS.SR-ID 69744137